

opusdei.org

Han var läkare och ateist, bevittnade ett äkta mirakel och trodde inte – men omvände sig på ett oväntat sätt

Artikel publicerad i "Religión en Libertad" om inslaget i reportaget "Regreso a Ítaca", att komma till tron när man är 50.

2018-06-20

ReL Era un médico ateo, vio un «milagro» auténtico pero no creyó: se convirtió de una manera inesperada

Manuel, som är läkare, är son till Manuel Nevado, även han läkare, som blev botad från ett carcinom på den helige Josemaría Escrivá de Balaguers förbön. Det var faktiskt detta mirakel som möjliggjorde Opus Deis grundares helgonförklaring.

Men vad gällde Manuel (den yngre) var det inte bara så att han inte trodde på mirakler trots att han hade bevittnat sin fars tillfrisknande, utan han var en militant ateist som t o m tackade nej till att åka till Rom med sin pappa för att närvara vid helgonförklaringen av den helige Josemaría.

Vittne till ett mirakel, men då omvände han sig inte

Manuel förklarar hur han, ett antal år senare, kom att omvända sig. Det

behövdes inget mirakel – han hade ju inte trott på det förra trots att han själv hade bevittnat det – utan det var genom att han hjälpte sin sjuke far ta sig till mässan som Gud fick en ingång i hans hjärta, tills hans militanta ateism inte längre höll. Manuel kommer ihåg dagen gå hans pappa samlade honom och hans bröder för att bjuda in dem till helgonförklaringen. Han kunde dock inte tro att hans pappas carcinom skulle vara miraklet som den Heliga stolen ansåg att det var.

Hans pappas tillfrisknande

Tidigare, när hans pappa hade varit sjuk, hade Manuel inte varit särskilt uppmärksam på pappan eller dennes tillfrisknande. ”Jag kände min pappas händer väl, det var sorgligt att se dem. Det var svarta fläckar på dem, en del satt väldigt djupt i huden och såg riktigt illa ut. Han var orolig eftersom de plågade honom mycket

och rörelseförmågan och känslan hade försämrats”.

Någon gav hans föräldrar ett bönekort med Josemaría Escrivá. Föräldrarna bad och miraklet skedde.

När pappan kom hem från en kongress i Wien visade han Manuel sina händer. Manuel berättar att “de såg helt annorlunda ut: man kunde se var fläckarna hade varit men de var inte längre svarta, eller hårda, eller inrotade i huden”.

Hans vägran att tro

Manuels fars fall började då undersökas grundligt tills det slutligen officiellt godkändes av Kyrkan. Men sonen var klar över en sak: det var inget mirakel.

Datumet för helgonförklaringen närmade sig. ”När pappa försökte lite till att övertala mig (att vara med)

blev jag riktigt förbannad. Han bad mig att åtminstone låta mina barn och min fru åka, men jag sa att jag var emot det och han insisterade inte mer. Hela familjen åkte till Rom, mina tre bröder med sina familjer. Alla förutom jag.”

En militant ateist

Att åka till Rom skulle för honom ha varit att svika sin ateism, som hade börjat formas i tonåren. Först slutade han att lyssna när han var i mässan, sedan slutade han gå dit, tills han slutligen tog avstånd från Gud.

Manuel berättar att ”eftersom jag var läkare och såg mig själv som vetenskaplig, läste jag allt möjligt och påverkades mycket av positivismen”.

Vetenskapen blev i hans ögon verktyget som skulle rädda mänskligheten, och av den anledningen behövdes inte Gud. “Det var inte så att jag var en dålig människa, men jag trodde helt enkelt

att man kunde skapa en fantastisk värld utan Gud: utan krig, där människor skulle vara solidariska... Jag tänkte att Kyrkan var skadlig och även att det var omöjligt att förena tron med vetenskapen”.

Men han ville också sprida denna ateism. Manuel minns hur han tack vare internet blev militant: ”För att roa mig ägnade jag mig åt att skriva på internetfora om religion – som den primitiva versionen av Facebook. Jag skrev väldigt gärna saker som var emot Gud och Kyrkan och jag hade ganska många följare, folk som tyckte att det jag skrev var jättebra”.

Till mässan, men inte för att tro

År 2004, två år efter helgonförklaringen, drabbades Manuels far av en allvarlig blodsjukdom, myelodysplastiskt syndrom. Varje vecka fick han behandling på samma sjukhus där

Manuel arbetade. Föräldrarna reste dit varje söndag från Badajoz och stannade hos Manuel till följande dag.

Föräldrarna gick i mässan, som de alltid hade gjort. "I början gick de ensamma, men vi började oroa oss för att de skulle bli dåliga eller att någonting skulle hända, eftersom min mamma dessutom var nästan blind".

Därför började Manuel och hans fru gå till mässan tillsammans med hans föräldrar. De hade kunnat vänta utanför men bestämde sig ändå för att gå in i kyrkan. Efter några månader av detta började Manuel också att lyssna till prästen. "Den här snubben har en bra metod, först läser han Evangeliet och sen förklarar han det", tänkte han.

"När jag kom ut kände jag en tröst"

En annan söndag började han att tycka att det som sades i mässan var intressant och kunde tillämpas i livet. Han började betrakta det som råd. Dessutom märkte han något underligt: ”Jag visste inte varför, men jag brukade vara bekymrad för min pappas skull när jag gick till mässan, och när jag kom ut kände jag en tröst – det var lite märkligt”.

Efter en tid kom han fram till att “jag var dum som bara satt där utan att göra någonting”. Och han bestämde sig för att han ville bli kristen igen, kunna gå till kommunionen, till bikten... Det hade gått fyra år sedan han började gå i mässan med sina föräldrar.

Det gällde att berätta om detta för hans fru. Manuel minns att ”vi hade gått i mässan tillsammans i flera år, men vi hade aldrig pratat om det. Jag tyckte det var pinsamt, men det visade sig att hon tänkte exakt

samma sak och visste inte hur hon skulle berätta det för mig”.

”Omvänd dig och tro på Evangeliet”

När de väl hade fattat detta beslut gick de till en präst för att bikta sig. Han gav dem som bot att gå till mässan och ta emot kommunionen följande dag, som var askonsdagen. I mässan kände Manuel rysningar i nacken när han efter så många år hörde orden: ”Omvänd dig och tro på Evangeliet”.

”Jag kommer ihåg exakt hur det var när jag var ateist, för det var ju alldeles nyligen. Nu har jag en ständig tröst, något som jag kan vända mig till varje dag. Man lever på ett annat sätt, men det är inte lätt att beskriva. Om någon skulle be mig att skatta skillnaden mellan mitt liv då och mitt liv nu från 1 till 10, skulle jag säga 1000! Men jag kan inte

förklara exakt var skillnaden ligger.
Egentligen i allt”.

J. Lozano

ReL

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
han-var-lakare-och-ateist-bevittnade-
ett-akta-mirakel-och-trodde-inte-men-
omvande-sig-pa-ett-ovantat-satt/](https://opusdei.org/sv-se/article/han-var-lakare-och-ateist-bevittnade-ett-akta-mirakel-och-trodde-inte-men-omvande-sig-pa-ett-ovantat-satt/)
(2025-03-27)